

K.H.SCHEER

Souboj pod dvojsluncem

Knihovnička Perry Rhodan 116

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Bude teplo, Vaše Vznešenosti!”

Podíval jsem se ke žlutému slunci soustavy Saos. Tato bezvýznamná hvězda se právě objevila nad horizontem bude se oteplovat.

Blízké trosky už nevypadaly tak beznadějně. Občas se mi zdálo, že mezi nimi vidím nějaký pohyb, nějaké stíny, ale byly to pouze optické klamy. Na Saosu už žádný život neexistoval. Základnu Antiů jsme vybrali a přitom jsme získali informace, se kterými jsme si zatím nedokázali poradit. Zajatí příslušníci kultu Baalol nám nedokázali vysvětlit, kde leží legendární planeta Trakarat. Nejdůležitější informace o této planetě jsme získali od dvou galaktických obchodníků. Měli strach ze smrti a tak mluvili. Pravděpodobně dokonce nelhali. Trakarat byl zřejmě mateřským světem Antiů.

„Vaše Vznešenost by neměla tak dlouho zůstat venku.”

Souhlasně jsem přikývl. Měl jsem na sobě jenom lehký palubní oblek, jehož klimatizace nebyla zařízena na vyšší zátěž.

„Přijdu za pár minut. Mám k dispozici pozitivní zaměřovači výsledky?“

„Ještě ne, Vaše Vznešenosti.“

Mé hodinky ukazovaly deset hodin ráno intergalaktického standardního Času. Pozemšťané nebyli přesní. Znovu jsem začal přemýšlet. Po onemocnění mého přítele Perryho Rhodana se našly tisíce zdánlivě neškodných věcí, které měly najednou svůj vlastní význam. Už samotné zpoždění mě zneklidňovalo. Před několika měsíci bych se nad podobnými věcmi vůbec nepozastavoval. Nyní jsem znejistěl jenom proto, že dohodnutý čas uplynul.

Nevýznamný faktor při vzdálenosti třiatřiceti tisíc světelných let, sděloval mi můj logický sektor.

Zlobil jsem se sám na sebe. Přirozeně, že patnáct minut znamenalo velmi málo. I kdyby delegace Pozemšťanů dorazila o deset hodin později, nemuseli bychom o ničem diskutovat.

Slunce se vynořilo z vrcholků blízkých hor. Vypadaly jako polité krví. Krev! Zamrazilo mne, přestože teploměr ukazoval vnější teplotu 22 stupňů. Saos byl pouštní planetou s nedýchatelnou atmosférou. Tato planeta patřila k Velkému Impériu Arkonu. Tím pádem pod moji vládu.

Na Arkonu I., mé mateřské planetě, nikdo nevěděl, kam jsem s rychlou lodí odletěl. Šlo mi jenom o to, abych mohl v klidu promluvit s vůdčími muži Země. Zprávy o Rhodanově zdravotním stavu vyvolávaly starosti. Bylo jasné, že buněčný aktivátor, který mu vrostl do těla, způsoboval takzvané explozivní dělení buněk.

Operativní odstranění nebezpečného přístroje nebylo možné. Nemohl jsem pochopit, proč Rhodanův aktivátor má takový vedlejší účinek, vždyť i já jsem měl podobný přístroj, který mi už deset tisíc let podle pozemského měření času propůjčoval zdraví a nesmrtnost.

Že by při programování buněčného aktivátoru došlo k chybě? Nebo že by individuální data nesouhlasila přesně s tělesnými vlnami Rhodanova těla?

Abych to zjistil, bez vědomí pozemské bezpečnostní služby jsem letěl na umělou planetu Poutník. Chtěl jsem se zeptat tajuplné bytosti, té bytosti, která mi propůjčila aktivátor buněk, ale neobjevil jsem ji.

Proto jsem se musel vrátit, aniž bych mohl přivést Rhodanovi pomoc. Bylo stále větší teplo. Slunce vystoupalo nad hory a zaplavilo pustou krajinu zářivým světlem. Ruiny základny Antiů vypadaly náhle ještě beznadějněji. Tady se kazatelé kultu Baalol pokoušeli přelstít Pozemšťany. Ovšem dvěma mladým důstojníkům se podařilo jejich klamnou hru prohlédnout.

Saos nebyl identický s mateřským světem Antiů. Kromě toho se jim nepodařilo přesvědčit mne, že přistávací manévr Pozemšťanů může být vážným ohrožením mého postavení Imperátora hvězdné říše. Nyní jsem věděl, že Antiům šlo o konfrontaci mezi Arkonem a Zemí. Tyto poznatky však stále ještě nezodpověděly otázku, proč se z mého přítele zničehonic stala příšera. Šéf rozvědky Sluneční říše Allan D. Mercant mi vysvětlil, že explozivní dělení buněk vede k nekontrolovatelnému růstu. Rhodan byl den ode dne o centimetr vyšší a širší.

. Počítal jsem. Od našeho posledního setkání uplynulo jedenapadesát dní.

Na Zemi bylo momentálně 20. října 2103.

Jak mohl nyní kdysi Štíhlý Pozemšťan, který spojil lidstvo a přinesl mu mír, vypadat? Jedenapadesát dní to znamenalo růst do výšky i do šířky o půl metru! Z Rhodana se musel mezitím stát kolos.

Zastínil jsem oči a obrátil jsem se, že půjdu. Tohle údolí ne

bylo na pohled nijak zajímavé. Kromě toho jsem stejně neměl náladu na romantické myšlenky.

Jediný trumf, který jsem během těchto zvláštních událostí získal, jsem stejně nemohl rozehrát. Chybělo mi konečné vyhodnocení počítačového Regenta Arkonu.

Zvolna jsem sestupoval po svahu, přičemž jsem musel dávat pozor, abych neuklouzl. Saos měl gravitaci 1,3 g. Byl to nepříjemný svět. Arkonidští kolonisté jej nikdy neosídlili.

O sto metrů dál čekal můj křížník. Byl jsem jedinou lidskou bytostí má palubě. Ale robotská posádka byla stejně spolehlivá jako arkonidské mužstvo. Snad dokonce spolehlivější.

Duševní a fyzický rozklad Arkonidanů se už nedal zapřít. Pohrával jsem si s úvahami, o kterých lidé ještě nevěděli. Kdyby nedošlo k Rhodanové onemocnění, pravděpodobně už před několika týdny bych zahájil určité akce.

V mém postavení absolutního vládce jsem vedl stínovou existenci. Disponoval jsem obrovskou flotilou, tisíci koloniálními světy a několika stovkami milionů bojových strojů všech druhů, ale neměl jsem ani skutečné přátele, ani schopné vojáky, kterými bych mohl obsadit vesmírné lodě.

Ve hvězdné říši vládly chaotické poměry. Bylo těžké, abych sám s robotskou flotilou překonával nejrůznější povstání a revoluce. Abych kontroloval, co se všude děje. Proto neustále docházelo k nejrůznějším nedorozuměním, která ještě více stupňovala nenávisť kolonistů. Již několik týdnů jsem věděl, že tato situace je neudržitelná. Nutně jsem potřeboval Pozemšťany pod Rhodanovým vedením. Jenom on dokázal postavit na nohy slabou říši, kdyby mi dal k dispozici výborně vycvičené a v každém ohledu aktivní muže. Kdybych měl po boku takovou osobnost, nikdy by mě nenapadlo přemýšlet o předání vlády. Nyní jsem to však v zájmu říše považoval za nejlepší řešení.

Crest, který před mnoha **lety** zemřel, vždycky tvrdil, že Pozemšťané jsou dědici impéria. Nyní už k tomu došlo, lépe řečeno mohlo by k tomu dojít, kdyby se Perry přes noc neproměnil,

Znal jsem Pozemšťany už po tisíceletí. Smál jsem se s nimi a trpěl jsem s nimi, prožíval jsem vítězství a porážky. Vyrůstal jsem s nimi.

Ale také jsem věděl, jak rychle tito inteligentní obyvatelé třetí planety Slunce zoufají a rezignují. Podobné symptomy se objevovaly především při těžkých nemocech.

Rhodan, kterého jsem vždycky považoval za silného a disciplinovaného, propadl z jednoho extrému do druhého; Ještě než došlo k nehodě s buněčným aktivátorem, to byl tolerantní, jasně uvažující muž. Nyní, krátce po zahájení průběhu patologického dělení buněk, platil všeobecně za nepřijemného cholerika

Šikanoval své staré přátele a mne při každé příležitosti urážel a provokoval. Jeho politická opatření, která byla dříve geniálně plánována a citlivě prováděna, se měnila v tupé demonstrace vojenské moci.

i Tohle už nebyl Perry Rhodan, kterému jsem chtěl **vložit** do rukou osud arkonidského impéria. Během posledních událostí hrozil dokonce tak, že jsem se s těžkým srdcem rozhodl pro důležitý krok. Věděl jsem, že Jsem lidstvu nepřímo vpadl do zad. Slíbil jsem Akonanům tisíc moderních vesmírných lodí, protože jsem v tu chvíli neviděl jinou možnost, jak zastavit Rhodanovy vojenské intervence. Nechal totiž vyklidit pozemské základny na Arkonu a stáhl všechny své experty z mých služeb.

Zástupci mého ctěného národa nebyli sami dostatečně spolehliví. Jako posádky vesmírných lodí přicházelo v potaz pouze několik málo Arkonidanů. Lidé mi chyběli úplně všude.

Proto jsem sáhl po Akonanech, kteří platili za přímé potomky našich praotců.

Akonané neměli žádný důvod, aby milovali Perryho Rhodana a Zemi. Dokonce přislíbili pomoc za pouhých tisíc lodí, protože sami žádné neměli.

Souhlasil jsem. Lodě byly stále ještě na Arkonu **II**, protože hypnoscolení akonanských posádek nebylo dosud ukončeno. Záměrně jsem zdržel dodávku odpovídajících Školících přístrojů, protože jsem doufal ve změnu Rhodanová myšlení. Ovšem podle posledních zpráv se jeho stav zhoršoval.

To byla situace toho 20. října 2103. Rhodanův blízký přítel a zástupce Reginald Bull požádal o tajnou poradou. Okamžitě jsem to přijal a navrhl jsem jako místo setkání planetu Saos. Nyní jsem Čekal na Pozemšťany.

.Když jsem dorazil k první stabilizační **noze** mého křižníku, ohlásila se kontrolní centrála.

„Zaměření, Vaše Vznešenosti. Transitní Šok, jasné impulsy. Rychlé vesmírné těleso vlétá do soustavy. Zahajuje brzdný manévř. Je to pozemský křižník, Vaše Vznešenosti.“

Zastavil jsem se a podíval se nahoru. Tak tady byli! Zdrželi se jenom o třicet minut, což mohlo být považováno vlastně za obdivuhodné.

Neměl jsem však žádnou velkou radost. Pozemšťané byli dobří. Kdybych měl sto milionů mužů jejich druhu, arkonidské impérium by bylo opět silné a slavné jako dřív. Rezignovaně jsem vstoupil na palubu křižníku. Přistání neproběhne dřív než za půl hodiny.

Stáhl jsem se zpět do své kajuty, kde jsem znovu zavolal Regenta. Výpočty se blížily ke konci. Výsledky bych mohl dostat ještě předtím, než lidé přijdou.

Viděl jsem dva základní problémy: zaprvé muselo být umožněno Rhodanovi. Kromě toho jsem musel vysvětlit Regi-

naldy Bullovi, proč jsem požádal o pomoc Akonany. Pozemšťané by měli vědět, jak je lehkomyšlné neustále provokovat arkonidské impérium. , .

Oni nevyhrožovali, blázne. Byl to jenom jeden nemocný muž, oznamoval mi logický sektor.

Bojoval jsem o sebevládu. Měl jsem před poradou s Bullem smíšené pocity.

^ ^ ^

Malý muž s holou hlavou byl vyděšený. Allan D. Mercant, sluneční maršál a šéf bezpečnostní služby, si hrál se svými prsty až mu praskalo v kloubech. Nacházel se v kajutě velitele lehkého křižníku ATLANTIS.

Reginald Bull mlčel. Když jsem začal mluvit, jenom se krátce podíval na velitele jednotky mutantů Johna Marshalla.

Profesor Eric Manoli rozhodně odložil kazetu se záznamem. Před chvílí mi vysvětlil jako lékař, jak to vypadá s Perrym Rhodanem.

Mercant si odkašlal. V přiléhavé uniformě vypadal nenápadněji než v civilu. Dojem však klamal. Mercant byl bezpečnějším mužem Slunečního impéria.) „Rozuměl jsem vám dobře, pane? Vy jste slíbil Akonanům tisíc vesmírných lodí? Tisíc moderních lodí?“ „Neviděl jsem jinou možnost, Perryho výhrůžky se podobaly nepřímému vyhlášení války. V mém impériu už není ani jeden Pozemšťan. Znáte mé potíže? Nejde jenom o to, abych se zařídil podle Rhodanových opatření. Jsem navíc donucen. hlídat všechny nepříjemnosti v mé říši. **To** je možné pouze s pomocí dobré flotily.“

„Máte přece více než sto tisíc robotských lodí, pane.“

Mávl jsem rukou. Mercant věděl, že tohle není argument.

„Robotských lodí! **Mí protivníci** se už mezitím naučili zacházet s počítačově řízenými loděmi. Potřebuji elitní organické posádky."

Bull předstoupil. Jeho Široká tvář byla bezvýrazná.

„**Už** o tom nemluvme. Allane, jste ochoten vzdát se spojení s Akonany za určitých předpokladů?"

„Za jakých předpokladů?"

John Marshall se posadil. Neprohledával myšlenkový obsah mé hlavy. Ani by se mu to nepodařilo, protože jsem byl chráněn parapsychickým monoštitem.

Bull přešel k Manolimu a vzal do ruky kazetu.

„Ukázali jsem vám, co se s Rhodanem stalo. Nikdo se na vás nebude zlobit, když si o něm budete myslet, že je z něj monstrum. Přiznávám, že při pohledu na něj člověk ani nemůže nic jiného říct."

„**Za** jakých předpokladů?" přerušil jsem ho.

„Jste příliš tvrdý, parte," namítl Marshall.

„V žádném případě. Dokud se vyptávám a vedu jednání, nic není ztraceno."

„Oukej, začneme hrát s otevřenými kartami," řekl Bully a odložil kazetu. „Perry všechno ničí. Všechno, co jsme od 19. června 1971 vybudovali. Jeho chování je sice omluvitelné, ale není už déle únosné. Rady svých starých přátel nebere *vázané*. Neumíte si představit, jakému šikanování jsme byli během posledních týdnů vystaveni. Začalo to neočekávanou činností buněčného aktivátoru, který se nyní uvelebil v Perryho hrudi. Perry je podrážděný, netrpělivý a neustále nespravedlivý."

„Uplně jiný Rhodan než dříve," potvrzoval Manoli. I on patřil k týmu astronautů, kteří v roce 1971 poprvé v dějinách lidstva přistáli na pozemském Měsíci. Tam tito Čtyři muži našli zástupce mého národa a tam všechno začalo.

Pokoušel jsem se správně vyhodnotit Bullyho řeči, ale neodvažoval jsem se pomýšlet na následky. **Pak** jsem je informoval o svém marném letu k umělé planetě Poutník, kde **mi** biorobot Homunkulus vysvětlil, že vládce planety není k dispozici.

Mercant se mi dlouze zahleděl do očí a pak řekl: „Pane, očekávali jsme od vás podobný krok. Mnohokrát děkujeme, **ale** mohl jsem vám říct hned, že takový úmysl je marný. Naše počítače říkají, že bytost z Poutníka nemá zájem pomoci Rhodanovi. Buněčný aktivátor, který si za tajuplných okolností opatřil, je jakýmsi druhem trestu. Nikdo z nás neví, čeho se Rhodan dopustil, že byl takhle tvrdě potrestán.”

Zpozorněl jsem. Mercant mluvil zvláštním tónem. Když jsem si ho zkoumavě prohlížel, odvrátil se. O čem tento chytrý muž přemýšlel? Co se domníval? Pokud měl určité podezření, proč je nevyslovil?

„Přestaňte, Mercante,” okřikl ho Bully. „Proč by fiktivní bytost chtěla trestat pravděpodobně nejzajímavější osobu ve své galaktické hře? Co vlastně znamená trest? Celé týdny jsme, o tom přemýšleli. Nejchytřejší zástupci lidstva si lámali hlavy a nejmodernější počítače vydávaly své propočty. Tableta záležitost může být jenom technickou závadou. Nebo,” obrátil se ke mně, „jste na svém vlastním přístroji někdy zaznamenal podobnou chybu, Atlane?”

i Bylo mi příjemné, když mne oslovoval vlastním jménem.' Znělo to mnohem lip než Vaše Vznešenosti. Bylo až překvapivé, jak dobře jsem se v kruhu těchto mužů cítil. Byli to v každém ohledu zajímavé a fascinující osobnosti. Cítil jsem, že patřím k nim.

Sáhl jsem si na prsa. **Byl** tam můj aktivací přístroj, který za deset tisíc let ani jednou nezlamal.

„Ne, Bulle.”

„Takže to je jenom nějaká závada!"

Udeřil sevřenou pravicí do otevřené levé dlaně, stáhl hlavu mezi ramena a začal pochodovat po kajutě.

„Mysli na své nervy," varoval ho profesor Manoli.

Bull však jenom mávl rukou. Nikdy jsem ho neviděl takhle vzrušeného. Přišel ke mně, položil mi obě ruce na ramena a lehce se mnou zatřepal.

„Allane, požádal jsem o tohle jednání, protože potřebujeme vaši pomoc. Chápete? Potřebujeme vaši pomoc!"

Cosí se ve mně hnulo, cosí, co jsem si nedokázal vysvětlit. Lidé mne potřebovali! **Byl** to nádherný pocit.

„Mluvte, Bully."

Usmál se, ale vypadalo to spíš jako pláč.

„Nic nezamlčuji, Atlane. Z Perryho se stal tyran. Nejrušnější Členové sluneční vlády byli pod hloupými záminkami zatčeni. Velice šikovně využívá stanné právo. Důstojníci a mužstva jsou neustále trestáni, nehumanoidní bytosti uráženy a vyzývány. Stojíme na okraji propasti. Následkem toho důstojníci protestují. Dokonce několik mutantů, našich nejdůležitějších lidí, se začíná chovat vzdorovitě. Vypadá to na revoltu. Pokud je Sluneční říši možné ještě zachránit, pak pouze tehdy, když bude Perry Rhodan izolován. Sluneční maršál Freyt, Deringhouse a ostatní důležití muži vás pozdravují. Mercant, Marshall a Manoli jsou tady. Atlane, starý příteli lidstva musíte nám pomoci!"

Bully stál před nervovým zhroucením. Manoli kývl a telepat měl zavřené oči. Pravděpodobně studoval obsah Bullyho myšlenek.

Byl jsem otřesen..Podíval jsem se na Mercanta. **On** jediný představoval klidný pól v kruhu Pozemšťanů.

„Jak si představujete izolaci Rhodana? Existují miliony vojáků, kteří mu jsou slepě oddáni. Nikdy nezapomenou na jeho

lidskou velikost. Pravděpodobně nikdy nepochopí, **jak velmi** se Administrátor změnil. Nebo jste snad jeho stav zveřejnili?"

„Tomu jsme se bránili," řekl Mercant suše. „Pane, nyní jde o to, aby byl Perry v bezpečí. Galaktičtí lékaři a naši specialisté pracují ve dne v noci, aby objevili prostředek proti expanzivnímu dělení buněk. Rhodan sám je přesvědčen, že mu pomohou pouze Antiové. Ví, že mají v rukou dvacet buněčných aktivátorů. Skutečnost, že vícero Antiů vinou těchto přístrojů nalezlo krutý konec svého života, patrně přehlíží. Jde mu už jenom o to, aby objevil planetu Trakarat. Nemá význam mu vysvětlovat a dokazovat, že ani tam nenajde pomoc. Jsem přesvědčen o tom, že Baalol mu nepomůže. Oni také nevědí, proč původně Život prodlužující aktivátory dělají takovou neplechu."

Vytáhl jsem svůj trumf, přestože jsem ještě neměl výsledky v ruce. Regent se ale musel každou chvíli ohlásit.

„Pravděpodobně vám za několik minut řeknu, kde naleznete rudé dvojslunce Aptut."

Mercantem to trhlo. Bully vyskočil a Marshall překvapeně otevřel oči. Zvedl jsem ruce na svou obranu.

„Ještě trpělivost. Očekávám hypervysílání. Perrymu musí být pomoheno. Izolaci považuji za chybnou. Nechtě ho žít, ale sledujte každý jeho krok. Zatím je ještě čas. Nepočítejte s brzkou revolucí jenom proto, že se několik důstojníků chová neklidně. Nežijete ve středověku."

Bull se znovu posadil.

Po chvíli se Marshall klidným hlasem zeptal: „Proč si myslíte, pane, že jste našel planetu Trakarat?"

V duchu jsem si oddechl. Tahle otázka uváděla věcný rozhovor. Už byl nejvyšší čas. Tito muži nebyli žádní usurpátoři právě naopak! Spolehlivější přátele Rhodan nemohl na

lézt Když už si hráli s myšlenkou, že ho budou **izolovat**, pak to na Zemi muselo vypadat opravdu špatně.

Mercant na mě vyzývavě pohlédl.

„Proč, pane?“

„Pozemská speciální jednotka zajala dva Skokany. Pracovali tady na základně Antiů. Informovali vás o určitých základních rysech sluneční soustavy, kde kolem rudého dvojsunce obíhá planeta Trakarat. Tyto všechny údaje jste mi před padesáti dny dali k dispozici. Slíbil jsem, že se na ně podívám.“

„Prosím, co jste **zjistil**? Našel jste **planetu v** paměti počítače?“

Ne, Regent ani Akonané planetu neznají.“

Bully tiše zaklel.

Přešel jsem kolem monitorové stěny a poklepal mu na rameno.

„Jen klid, starý příteli. Klidně si ulevte. Když Regent ve své paměti nenašel žádnou podobnou sluneční soustavu, obrátil jsem se na Akonany. Rhodanův útok vedl k prolomení jejich modrého energetického ochranného Štítu, kterým chránili celou svou soustavu. Když jsem jim slíbil tisíc vesmírných lodí, vpustili mě do svých archívů.. V jejich záznamech jsou dokonce jména mužů a žen, kteří před dvaceti tisíci lety založili dnešní arkonidské impérium. **Při** svých výzkumech jsem vycházel z předpokladu, že Antiové nemusejí být potomky arkonidských vystěhovalců, nýbrž že pocházejí přímo **ze** společné mateřské planety. Tento dojem se ukázal být správným.“

Mercant se zhluboka nadechl.

„Kompliment! Na tohle nikdo kromě **vás** nepomyslel.“

Ironicky jsem se uklonil.

„Podle exaktních dějin Akonanů bylo možné najít název planety Trakarat. Nepodařilo se **to, ovšem** narazili jsme **na**

data rudého dvojslunce. Obě slunce jsou zhruba stejně velká. Je to neobvyklé. Kromě toho má tato dvojhvězda šestnáct planet! Přesně jak říkali Skokani. To mi stačilo. Dodal jsem akonanské podklady počítačovému Regentovi. Výsledek by měl dorazit během několika minut."

Všichni mlčeli. Bylo slyšet, jak Bull ztěžka dýchá. Mercant si znovu hrál s klouby svých prstů. **Byl** to zlozvyk, kterého jsem si u něj dříve nevšiml. Takže i tento muž znervózněl.

„Jak je možné, ze je známo jméno rudého slunce, nikoli ale jména jeho planet?"

„Důvodů může být mnoho," řekl jsem. „V průběhu tisíciletí se původní jména měnila. Kromě toho nyní víme, že Antiové nejsou potomky mého národa. Pocházejí přímo z akonského pralidu. Jsem přesvědčen, že Baalol získal své ojedinělé schopnosti teprve mnoho tisíc let po vystěhování. Víme, jak jsou Antiové nebezpeční. Jejich parapsychické antischopnosti znemožňují pracovat pozemským mutantům, Mercante. Neředstavujte si, že bude jednoduché útočit proti Trakaratu."

„Vyrobili jsme několik druhů speciálních zbraní, pane," odpověděl a usmál se. „Dovolím si vám předat jednu z nich. Tato zbraň byla před několika týdny poprvé použita. Nespali jsme, pane!"

To jsem mu docela rád věřil. Pozemšťané nespali ještě nikdy od chvíle, co udělali první krok do vesmíru. Byl to obdivuhodný národ. A já jsem věděl, že s nimi budu vždy sympatizovat.

Netrpělivě jsem se podíval na hodinky. Bull si toho všiml. Ukázal jsem na monitor.

„Co si vlastně slibujete od útoku proti Trakaratu?"

„Mezi Sluneční říší a národem Antiů byly přerušeny diplomatické styky, pane. Námi stanovené ultimátum uplyne za pět hodin."

„Tedy válka?“

„Ano, pane. Ošklivá válka, řekl bych. Antiové vždycky dokázali zamlžit své skutečné cíle. Baalol je dobře maskovaná tajná organizace, jejímž cílem je získat politický vliv na všechny známé národy Galaxie. Na mnoha světech se to Antiům už podařilo. Teď je na čase, abychom vytvořili jasné poměry.“

„Tím však ještě není objasněno, co si objevením hlavního světa Antiů vlastně slibujete. Vážně si myslíte, že tam najdete možnost, jak vyléčit Rhodana?“

„On je o tom pevně přesvědčen, pane,“ vysvětloval Mercant. „Tak to aspoň zkusíme.“

Pochybovačně jsem na něj pohlédl. Tenhle muž byl příliš chytrý, aby vůbec uvažoval o něčem podobném.

^ „Věříme, že se s Antii nějak domluvíme,“ rychle dodal Bull. „Allane, vy přece víte, jaké nejrůznější možnosti tyto bytosti mají. Naším telepatům se nedaří proniknout do Rhodanova myšlenkového traktu. Třeba to dokáží Antiové. Někteří lékaři tvrdí, že ošidná činnost buněčného aktivátoru spočívá na nějaké psychické závadě, kterou je možné najít. Vy sám byste přece měl nejlépe vědět, jak nebezpečné jsou malé nepřesnosti. Sám nosíte aktivátor.“

„To je logické,“ poznamenal můj extramozek. Zamyšleně jsem přikývl. „Tohle je rozumná úvaha, Bully. Myslíte si, že se Rhodanovy myšlenkové frekvence mohly při paramechanickém výsledku změnit?“

„Ano, pane,“ potvrdil telepat. „Šéf se dostal do zajetí svého syna. Zjistili jsme, jakou formou byl Perry vyslýchán. Po vysvobození si obstaral aktivátor, ale zřejmě netušil, že si odnesl psychické problémy. Jediným vysvětlením, které jsme dosud našli, je právě tato změna. Pomozte nám objevit Trakarát. Antiové nám pak řeknou, jaké přístroje použili při vý-

slechu. Perry už také asi chápe, co se s ním stalo. Proto víme, proč chce najít Trakarat. A když to bude muset být musíme na něj zaútočit. Jednoduše řečeno naše vůdčí osobnost byla nešetrným zákrokem při výslechu Antiů poškozena a tím pádem byla poškozena celá Sluneční říše a nyní jí hrozí zánik. Jsme ochotni jednat, ale jsme také připraveni vyhlásit Baalolu válku."

„Ano, to jsem pochopil. Pokud by Rhodan měl zemřít, existence Sluneční říše by byla ohrožena."

O pár vteřin později se ozval velín mého křižníku. Spojari .ATLANTIS přepnuli do kajuty. Hlásil se Regent.

Přenos byl krátký. Největší počítačový mozek Galaxie řekl: „Tady Regent. Ohledně přeprogramování a propočtu akonských dat. Vyhodnocení: dvojslunce Aptut, šestnáct planet, je 38 439 světelných let daleko od Země. Souřadnice odesílám v záznamu. Galaktická pozice mohla být zjištěna se stoprocentní jistotou. Dvojhvězda, Šestnáct planet, s nejvyšší pravděpodobností je planeta Trakarat šestou planetou. Konec." . Pak už trvalo jenom chvíli a měli jsme v rukou souřadnice. Mercant jako by měl horečku. I ostatní muži byli vzrušeni. Já jsem se obrátil k důstojníkovi stráže a ten mi pomohl do skafandru. Už nebylo, co bychom si mohli ještě říct. Musel jsem se vrátit.

Když jsem se loučil, profesor Manoli mne vzrušeným hlasem požádal: „**Pane**, prosím, zachovejte o tomto našem setkání co nejprísnejší mlčení. Perry o tom neví. Považoval by to za zradu. Víte, že je nemocný."

Pak jsme se rozloučili.

^^^

Letěl jsem domů a musel jsem přemýšlet o spoustě věcí. Doma na mě Čekala delegace Akonanů, ale nedokázal jsem si představit, že bych společně s nimi mohl bojovat proti Pozemšťanům. Prostě to nešlo. Vzpomínal jsem na deset tisíc let na Zemi, vzpomínal jsem na všechny ty slavné muže, se kterými jsem se v dějinách lidstva setkal. Vzpomínal jsem, až jsem z toho usnul.

Vtom mne můj robot pobočník probudil.

„Hyperkomové vysílání, stupeň naléhavosti 1. Vaše Vznešenosti," řekl stroj.

Teprve pak jsem si uvědomil, že jsem usnul tak tvrdě, že jsem neslyšel oznamovací signál z propojené vysílačky,

„Jeho Excellence Perry Rhodan si přeje hovořit s Vaší Vznešeností. Co mám říct?"

Rychle jsem přemýšlel. Rostlo ve mně napětí. Co mi mohl Pozemšťan chtít?

:

„Pozor, Imperátor pro Regenta, **Požádej** Administrátora o strpení. Vyříd', že se **nacházím** na jednom křižníku a **že** probíhá strážní let. Ozvu se."

„Chápu, Vaše Vznešenosti. Zůstávám na příjmu."

Posadil jsem se k vysílačce a po normálních vlnách jsem okamžitě zavolał Allana D. Mercanta. Vypadal překvapeně. ATLANTIS měl připraven k letu.

„Nevyptávejte se mé na nic, Mercante. Rhodan se mnou chce mluvit. Odsuňte start a poslouvejte se mnou, co mi chce říct.

„Cože Perry?" vykřikl kdosi, ale poznával jsem Bullyho.

„Volal? Co se děje?"

„To ještě nevím. Regent mne podle mých instrukcí zatím ještě nemůže najít. Rhodan čeká. Asi volá z Terranie.

Zůstaňte na příjmu. Předám vám všechno, co mi poví."

„Nesmí se dozvědět, že jsme tady."

Přikývl jsem a postavil se zpátky před hyperkom. **Zapnul** jsem palubní odposlech. Posádka ATLANTIS mohla poslouchat.

Pak jsem vydal Regentovi příkaz.

Monitor se zvolna rozjasňoval a já jsem spatřil monstrum, které už nemělo téměř nic společného s člověkem. Viděl jsem neskutečně opuchlou tvář. Na této živé bytosti nebylo kromě očí už nic normálního. Ale byly to strašlivé oči, nebyly to ty, které jsem znal a miloval, Ztratily svou kovovou šedou barvu a ironický třpyt. Nyní byly nažloutlé a vypadaly jako oči vlka. Muž s těmato očima se jmenoval Perry Rhodan.

Tohle byl můj přítel! Tohle byl muž, jehož suchý humor jsem měl tak rád. Nyní jsem před sebou viděl trosku.

„Helou," ozvalo se z mého reproduktoru. „Atlane? Jsi to ty? Žádná imitace?"

„Žádná, malý barbare," odvětil jsem váhavě.

Zatvářil se hrozně a pak vykřikl pár nadávek.

„Tohle ti zakazuji. Já jsem mocnější, robotské kníže. **Nebo** snad ne? Odhal si svou hrud'! Slyšels? Ukaž mi svůj buněčný aktivátor!"

Při posledních slovech se tvářil jako šílenec. Ruce měl sevřené do pěstí. Brzy jsem viděl už jenom ty jeho pěsti, které patrně bušily proti kameře.

Seděl jsem jako strnulý. Takhle jsem si Rhodanův duševní rozpad přece jen nepředstavoval, i když Manoli říkal, **že** se musím připravit na mnohé.

Pokoušel jsem si namluvit, že nemá význam na něj brát ohledy. Tenhle muž mohl být zkrocen pouze přísnými slovy a výhrůžkami. Ale pak jsem si uvědomil, že by to byla chyba. Jen ať mne uráží, jen ať zuří. Poslušně jsem si rozepnul kombinézu a košili. Pak jsem ukázal buněčný aktivátor, který ležel zavěšen kolem krku na mé nahé hrudi.

Okamžitě zmlkl. Pěsti **zmizely**. Soustředěně pozoroval přístroj. Rty se mu chvěly.

„Tohle... je skutečně tvůj aktivátor?"

„Ano, příteli, je to tak."

, „Proč u tebe pracuje bez problémů? **Proč** jsi neopuchnul jako já?"

Už jsem se nedokázal usmívat. Rhodan, který se před chvílí choval jako šílenec, nyní zavzlykal a sklonil hlavu. Bylo pro mne hrozné vidět ho v tomto stavu. **Proto** jsem se rozhodl, že budu raději mlčet.

Před chvílí bych mu ještě velice přísně vysvětloval, že není největší ve vesmíru. Teď jsem ho však musel konejšit.

„Hledáš planetu Trakarat, příteli? Jen klid, našel jsem ji pro tebe."

Ještě nikdy jsem neslyšel takový výkřik, ještě nikdy neviděl zoufalou nadějí v očích jiného člověka, a to už jsem jich viděl trpět a umírat mnoho Napřímil se. Otevřel ústa a hlesl: „Kde... kde ho najdu?"

„Regent ti pošle souřadnice hned po našem rozhovoru. Poslouchej mě! Mám ty souřadnice od Akonanů. To nebyla zrada, jenom oni mohli vědět, kde leží dvojslunce Aptut."

„To je vedlejší," vykřikl. „Souřadnice souhlasí? Je mi jedno, odkud je máš. Souhlasí? Mluv, chlape!"

„Souřadnice souhlasí."

„Já je chci mít. Jak dlouho to bude trvat? Požaduju je! Kdy **je** budu mít? Hned odstartuju!"

„Ještě chvíli počkej, nebo budeš na všechno sám!" odvětil jsem ostřeji, než jsem chtěl.

Zvolna se uklidňoval.

:

„Nejsem moc krásný, že?" hlesl pak.

„**To** není momentálně důležité. Potřebuji asi Čtyřiadvacet hodin, abych připravil arkonidskou flotilu. Rychleji to nepů-

jde. Pak dostaneš souřadnice našeho setkání. Kterou z lodí si vybereš jako vlajkovou?"

„IRONDUKE. Požaduji, abys přišel na palubu. Chci tě mít pod kontrolou."

Zlomyslně se usmál. Když jsem mu ještě několikrát slíbil, že mu souřadnice skutečně dám, vypnul jsem spojení. Byl jsem šokován. Perry na tom byl opravdu špatně. Ještě jsme se domluvili s Pozemšťany na palubě ATLANTIS, potom jejich loď odstartovala a zmizela v prostoru.

^ x ^

23. října 2103. Před dvaceti hodinami se z hyperprostoru vynořily první jednotky arkonidské robotské flotily. Momentálně se formovaly na místě setkání s loděmi Pozemšťanů, které se nacházely něco přes Čtyři sta světelných let od rudého dvojslunce Aptut.

Přílet do operační oblasti byl chován v tajnosti. Žádný arkonidský důstojník či úředník nebyl o mé akci informován. Bylo tudíž složité naprogramovat odpovídajícím způsobem počítačového Regenta. Nikdo mi nemohl pomoci. Takže jsem byl nucen ve dne v noci setrvávat v řídicí centrále a vydávat počítači odpovídající rozkazy. Za vlajkovou loď své flotily jsem si vybral nový křižník TEPARO, pětisetmetrovou kulovitou superobří loď. Na palubě tohoto obra jsem byl jedinou živou bytostí. Měl jsem s sebou deset tisíc moderních bojových lodí a jednoho jediného vojáka!

Rhodan měl osm tisíc lodí.

Když jsem viděl jeho armádu, v duchu jsem se začal obávat o impérium. Pomalu jsem chápal, co dokáží vyrábět jeho nové loděnice na Měsíci. Množství válečných lodí mě nezneklidňovalo. Pořád ještě jsem měl nejméně dvanáctkrát víc

lodi. Ale když jsem pomyslel na muže, kteří sloužili na těch osmi tisících křižnících, ztrácel jsem všechnu odvahu. Tohle byli nejlepší vojáci Galaxie. Každý jednotlivec vynikající, každý specializován a přitom se všeobecným přehledem. To byli muži, kteří v těžkých situacích nečekali dlouho na rozkazy. Vždycky věděli, co mají dělat.

Ještě jsem nepřekonal bolest z rematerializace, když mi volal Rhodan. Hrubě mi vynadal za zpoždění.

^ A ^

Brazo Alkher se nijak nezměnil. Přesně zasalutoval a podíval se mi do očí.

„Jak se vám vede, pane?" vyhrkl na mě. Usmál jsem se.
• „Podle okolností, **Brazo**. Takže vy mne máte odvést na palubu IRONDUKE?"
, , „Ano, pane."

Pak do velínu malého člunu, který byl vyslán na palubu mé lodi, aby mne převezl na IRONDUKE, přišel samotný Bully

„Nesmysl," řekl drsně. „Allane, mám dobrou radu. Zůstaňte tady a nechodte na palubu IRONDUKE. Znáám vás! Nebudeme si tu nic předstírat. Přestože se budete pořád snažit být tolerantní a ohleduplný, dříve nebo později ztratíte sebeovládání, protože vám Rhodan bude pořád nadávat."

Mínil to vážně, to jsem věděl. Ovšem už jsem se rozhodl. Musel a chtěl jsem vidět muže, který se během několika málo měsíců proměnil v despota. Sám jsem nevěděl, proč to vlastně chci. Ale chtěl jsem to.

„**Díky** za varování, já poletím."

„Riskujete víc, **než** si myslíte," ještě jednou to zkusil Bul

ly. „Možná si myslíte, že se vám podaří Perryho dostat pod tlak. Nepřehlížejte přitom skutečnost, že mezitím už ví, kde najde planetu Trakarat. Neměl jste mu ještě prozrazovat její galaktickou pozici. Zahodil jste tím svůj trumf.“

„To je pravda!“ klidně jsem opáčil. „Chtěl jsem **Perryho** uklidnit. Pravděpodobně se mi to podařilo.“

„Ale za jakou cenu, pane,“ tiše namítl Brazo. „Smím nyní odstartovat?“

Přikývl jsem a posadil se do křesla. Absorbér přetížení **zavyl**. O chvíli později jsme vzlétli.

^ ^ ^

Když jsem opouštěl člun na palubě hangáru IRONDUKE, přátelé tam už čekali. Plukovník Jefe Claudrin, velitel IRONDUKE, byl mezi nimi. Jeho mohutnou postavu nešlo přehlédnout. Allan D. Mercant vypadal vedle Epsalerana jako malé dítě.

Rychle jsem se s nimi pozdravil. Byli informováni.

John Marshall jednoduše kývl na pozdrav. Gucky, nepozemská inteligence s úžasnými parapsychickými schopnostmi, seděl zasmušile v koutě. Jeho veliké oči, podle nichž získal přezdívku Gucky, se matně leskly.

Přišel jsem k němu a posadil se do **dřepu**. Takhle **jsem** s ním mohl tiše promluvit.

„Jak se daří, prcku?“ .

Slyšitelně vzdychl.

„Neptej se, špatně,“ zapištěl. „Dokážeš si představit, **že** mě už Perry nemá rád?“

„Cože?“

Cucky živě přitakal. Oči se mu rozzářily.

„Jak to říkám; už mě nemá rád! Několik tejdnu mě nepo-

hladil. Přitom dobře ví, jak to mám rád. Všem tady přeskočilo. Můžeš pro nás něco udělat?"

Chytil jsem ho a vzal ho do náruče. **Byl** jenom asi metr velký a velmi lehký. Prcek si zoufal.

„Pokusíme se o to, Gucky. A co ty si o tom všem myslíš?"

„Mám strach," přiznal. „Ne o sebe, ale o Perryho. Nemůžu se mu dostat do myšlenek. Má strašně silnej monoblok. Kdyby ho aspoň jednou jedinkrát otevřel. Třeba bychom mu pak pomohli. Doktoři říkají, že se posunuly jeho individuální frekvence. Proto asi buněčnej aktivátor nefunguje podle programu. Můžeš třeba Perryho přemluvit, aby se uvolnil a nechal mě pracovat? Však já mu žádnou z jeho myšlenek neukradnu."

Rozhlédl jsem se. Důstojníci mlčeli. Gucky řekl už všechno, co v této souvislosti bylo možné říct. „Šéf vás očekává, pane," zaduněl Claudrinův hlas.

Posadil jsem Guckyho na zem a podrblal ho. Konečně se usmál. Litoval jsem ho. To už muselo být, když měl myšob takové trápení. Co se vlastně v Rhodanově mozku odehrávalo?

Odložil jsem skafandr a nechal si od **Braza** Alkhera podat jednoduchý plášť. Pozemšťané salutovali, když jsem kráčel k výtahu.

Mercant ke mně přistoupil a rychle mi řekl: „Pane, nedejte na sobě nic znát, až ho uvidíte. Rhodan strašlivě vyrostl. Momentálně měří dva a půl metru, odpovídající je i Šířka ramen. Kromě toho explozivně dělené buňky tkáně způsobují, že ztrácí pevnost. Čím více se rozšiřuje jeho tělo, tím více ztrácí na relativní hmotnosti. Ztrácí sílu a proto se pokouší neustále si dokazovat, jak je silný. Udělejte nám tu radost a až vám stiskne ruku, zatvařte se, jako by vám ji zmáčkl strašnou silou. Ve skutečnosti je však Rhodan slabší než kdykoli

předtím. Bude na vaši reakci čekat. Musíme se k němu chovat jako k malému dítěti."

„Jste dobrý psycholog, Mercante."

„Naštěstí ano," horce poznamenal ten chytrý muž. „Vy ale znáte lidi lépe než já. Cokoli Rhodan řekne nebo udělá,, chovejte se vždycky tak, jako byste byl psych o terapeut. Tímto způsobem se to dá všechno vydržet nejlépe."

Vznášeli jsme se antigravem nahoru, když vtom z reproduktoru zazněl Rhodanův řev.

Byli jsme označeni za zrádné ospalce a vyzval nás, abychom si pospíšili, což platilo zvláště pro „zdegenerovaného náčelníka Arkonidanů"!

^^^

Cekal na mě ve velínu bojového křížníku. Připomínal tyranského vládce, který rozhoduje o životě a smrti svých poddaných. V jeho žlutých vlčích očích bylo možné číst všechno, jen ne žádnou lidskou lásku.

Díval se ostře, číhavě a nedůvěřivě. **Byl** tohle ještě ten slavný, velký Pozemšťan?

Jeho postava připomínala hliněný kolos. Byl oblečen do speciální uniformy z vysoce elastické hmoty. Obr **na** mne kývl. Seděl a nemohl se hnout. Jeho ruce se změnil y v neforemné pracky. Neměl v nich asi cit.

Vstal a ztěžka ke mně vykročil. Jeho děsivé oči mne strašily. Odporný obličej už byl obličejem cizí bytosti. Nepatřil Rhodanovi.

Když se přede mnou zastavil, musel jsem se zaklonit. Jeho hlas se nezměnil. Možná byl trochu chraplavý, ale hlasivky zřejmě nebyly buněčným dělením nijak ovlivněny.

Usmál jsem se na něj.

„Rád bych ti vysvětlil, že na palubě méj lodi vládne disciplína, Arkonidane," vyjel **na mě**.

„Jak prosím?"

„Vládne tady disciplína," zopakoval ostřeji. V očích už měl **zase** ten Šílený třpyt. Dokázal velice rychle ztratit **sebeovládání**.

„Nechápu tě, příteli."

„Tady se mi nikdo nebude šklebit!" zaječel.

Přestal jsem se usmívat. Bezradně jsem se rozhlížel. Muži z velínu stáli v pozoru. Dokonce ani Bully a Mercant se neodvažovali hnout.

Byl jsem z toho vedle. Rhodanovi skutečně asi přeskočilo. Proti své vůli jsem si ho ironicky prohlížel.

„Nešklebil jsem se, usmíval jsem se. Copak si neumíš představit, že mám radost, když tě po tak dlouhé době vidím?"

Zbledl. Zlost jeho tvář ještě více znetvořila. Přesto reagoval jinak, než jsem čekal. Ve svých citových projevech byl patrně nevypočitatelný.

„Cože Jsi rád, že mě vidíš? **Že** mě vidíš takovýho, co?"

Otočil se kolem své osy a rozpřáhl ruce. Přitom se ošklivě zachechtal. Byl jsem o .zkušenost bohatší. Tenhle nový Rhodan se chytal slovíček a dával jim jiný smysl.

„Nerozuměl jsi mi, Perry. Myslel jsem tvou osobnost, jednoduše svého přítele. To ostatní vyléčíme."

Nedůvěřivě se na mě podíval. Očividně bojoval o sebevládu.

„Doufejme, doufejme. Vítej na palubě."

Podával mi obrovskou tlapu. Skutečně číhal! Mercant mne opravdu včas varoval. I když se mi nechtělo dávat ruku obroví, udělal jsem to.

„Tak aby nám to vyšlo," řekl jsem a sevřel jeho dlaň.

Lekl jsem se, protože jsem měl pocit, že jsem chytil hou-

bu. Kdybych ji **ještě** více stiskl, pravděpodobně by došlo k nehodě.

Díval jsem se na jeho znetvořená ústa. Zmáčkl mě vši silou, ale nic jsem necítil. Přesto jsem zhluboka vydechl, stáhl nohy jako bojovník v ringu a vysunul pravé rameno dopředu. Věděl jsem, jak to mám zahrát. Pomaličku Jsem šel do kolen. Pak mne konečně pustil a já mohl stáhnout ruku zpět.

Jeho chechot byl odporný. Okamžitě jsem si řekl, že skutečně musí jít pouze o následky nemoci a že se nesmím chovat jako malý kluk. Musel jsem ho chápat. Pokusil jsem se o úsměv, ale on si jej znovu vysvětlil jinak.

„Mohl bych tě rozmačkat, Arkonidane," tvrdil sebejistě. „Jsi silný, to ano. Vzpomínáš si ještě na náš souboj v muzeu na Venuši? Já jsem nezapomněl, pamatuji si každou podrobnost, jako by se to stalo včera. Chtěl jsi mě tenkrát pokořit."

„Tys mě chtěl zabít, příteli. Měl jsi moderní zbraň a já velmi starou."

„Zbabělý žvanilo! Já jsem svůj paprskomet zahodil, když jsi proti mně šel s kordem. Taky jsem si vzal kord a bojoval jsem s tebou férově. **Dnes** už bys mě neporazil."

Můj extramozek byl založen na fotografické paměti. V duchu jsem viděl náš souboj jako film. Ale tvářil jsem se, jako by se nic nedělo.

Mercantovo tělo se náhle napjalo. Všiml jsem si toho koutkem oka,

„**o**, jsi si jist, že **si** vzpomínáš přesně?!"

„Takové věci já nezapomínám. Tenkrát jsme uzavřeli smír. Objevil jsem tvůj skutečný původ. Nebo chceš **snad** tvrdit, že jsem na tebe střílel, přestože jsi neměl zbraň?"

„Ne, skutečnější nestřílel. Pomocí psychotriku jsem tě donutil, abys paprskomet nepoužil!"

„Přesně tak. Praštil jsi mě mečem do kotníku. Zapomeň **na**

to, Arkonidane, a přemýšlej, že bys **dneska neměl už vůbec** žádnou Šanci."

Ztěžka se obrátil a vracel se ke křeslu. Tak tohle bylo tedy přijetí!

Mercant si mě pronikavě prohlížel. Kývl jsem na něj a podíval se **na** Guckyho. Myšob ležel v klubíčku na širokém křesle.

Ničeho si nevšiml? Měl jsem pocit, že mi v hlavě propukl požár. Extramozek se totiž snažil vysvětlit si slovo za slovem Rhodanovy poslední výrazy. Byl to pro mě nepříjemný proces, ale musel jsem počkat, až to skončí. 'Nakonec se můj aktivovaný extramozek ohlásil a sděloval:

Vícero odporujících si vyjádření. Rhodan je sportovec. Musí rozlišovat mezi kordem a oboustranně broušeným vikingským mečem! Kromě toho jsi byl ozbrojen. Měl jsi impulzní paprskomet a paralyzátor.

Mercant přistoupil blíž.

„Není vám dobře, pane?" zjišťoval.

„Všechno v pořádku, děkuji."

Rhodan vpředu začínal křičet své rozkazy.

„Porada za pět minut," volal. „Tvoje robotská flotila bude tvořit vnější ochranný prstenec. Já zaútočím osobně. Plukovníku Claudrine...!"

Epsaleran spěchal za ním.

„Postavte se laskavě do pozoru!" řval Rhodan. „Copak nevíte, koho máte před sebou?"

Plukovník se postavil do pozoru. Já jsem raději mlčel.

Copak Rhodan netvrdil, že si vzpomíná na každou podrobnost? Proč tedy mluvil o kordu a nikoli o téměř metrovém meči?

Proč tvrdil, že jsem útočil kordem? **Lehkým** kordem? **To** je přece nesmysl! Vyloučeno!

Tenkrát jsem se schoval za vikingskou lodí, poté **co mne** Rhodan zaměřil svým speciálním přístrojem, přestože mne zahalovalo deflektorové pole a byl jsem neviditelný.

Copak to už nevěděl? Možná to jenom nechtěl říct. Vadilo mi, že Perry mluvil o kordu. Takové chyby přece Rhodan nemohl dělat, přestože byl velmi nemocný.

Pozoroval jsem ho a naslouchal jeho rozkazům. Když jsem si odmyslel emoce a způsob jeho chování, vydával rozkazy stejně jako dřív: jasně a rozhodně. Takhle jsem ho znával. Nemohl být slabomyslný! Komplikované velení nad lineárním bojovým křižníkem ovládal bezvadně.

Vypnul jsem svůj extramozek. Nemělo význam přemýšlet o dávno minulých věcech.

Koneckonců Perry neměl takovou paměť jako já. Navíc byl velice rozčilen. Nacházel se ve stádiu, ve kterém **by** nepřijal žádné poučení. Nehodlal jsem se k tomu případu ještě jednou vracet.

O deset minut později jsem vstupoval do důstojnické jídelny IRONDUKE. Velitelé pozemských lodí byli přítomni. Zároveň jsem pomocí malé vysílačky předával instrukce počítačovému Regentovi, který podle nich naprogramoval deset tisíc dálkově řízených robotských lodí.

Dvě hodiny po mém příchodu na IRONDUKE se flotila Pozemšťanů vydala na cestu.

Potřebovali Jsme asi patnáct minut relativistického zrychlení a všechny jednotky dospěly k rychlosti světla. O pár vteřin později následovala simultánní transice. Téměř ve stejný okamžik se osm tisíc lodí vnořilo do hyperprostoru.

Plán předpokládal, že se překvapivě vynoří v soustavě rudého dvojslunce Aptut. Nikdo neměl dostat šanci k úniku.

Samotná IRONDUKE přešla pod ochranou svého absorpčního pole k přímému lineárnímu letu. Milionnásobkem rych-

losti světla jsme se řítili k dobře rozpoznatelnému dvojslunci, které se na monitorech neuvěřitelně rychle zvětšovalo.

Neprožívali jsme ani transít ní Šok, ani žádné fyzické obtíže. Nehodlal jsem Rhodana informovat, že můj Regent pracuje na vývoji podobného pohonu vesmírných lodí. Nemohlo to dlouho trvat a i jiné lodě měly dostat lineární pohon.

Po krátké době jsme zdolali vzdálenost čtyř set čtrnácti světelných let.

K soustavě slunce Aptut jsme přilétli ve stejný okamžik, kdy se z hyperprostoru vynořila naše flotila.

Tím se zase jednou prokázala neuvěřitelná nadřazenost lineárních pohonů kosmické lodi. O jejím přiletu nikdo nevěděl, ale o přiletu flotily ano, protože strukturální otřes prostoru při jejím vynoření z nadřazené dimenze byl tak silný, až Člověk musel mít obavy o další existenci zdejší soustavy.

Naštěstí však Rhodanovy lodě transitovaly na okraji soustavy a kromě toho tu plula většinou jen samá pustá, zledovatělá vesmírná tělesa.

Jak jsem viděl Rhodana, asi by mu stejně bylo jedno, kdyby při přiletu někomu ublížil. Stále více ve mně odumíraly přátelské city, které jsem k němu dosud choval, a jen silou vůle a rozumu jsem se bránil. Vždycky se pak také ozval můj nepodplatitelný logický mozkový sektor, který hned tvrdil, že takový vzácný charakter jako Perry Rhodan přece nemůže pohrdat životy milionů a miliard lidí.

Když otřesy prostoru odezněly, namířili jsme si to k planetě, o kterou nám šlo.

Znamením její obydlenosti inteligentními bytostmi byla loď, která plula mezi šestou a sedmou planetou. Očividně byla poškozena silným otřesem prostoru, protože její pohonné agregáty nepracovaly, tak jak by měly.

Brzy se na monitorech objevila Šestá planeta. Byla zahale-

na do energetického štítu vysoké intenzity. **Protože** Jsme **však** nikde neviděli vesmírné elektrárny, skutečně muselo jít o **svět** Antiů, protože jenom oni dokázali pomocí svých mentálních sil postavit a zesílit takový štít.

Rhodanovy rozkazy přely na všechny strany. Dával jsem pozor, aby přitom neudělal chybu. Ovšem zatím jsem neměl **d**od ho kárat. Když si člověk odmyslel jeho ostrý, arogantní tón, jednal precizně.

Jefe Claudrin se však ovládal už jenom stěží. Rhodan neustále nadával jeho důstojníkům. Bully se snažil zachránit situaci. I já jsem vykročil k ovládacímu panelu lodi.

Perry vstal ze speciálního křesla. Když mě spatřil, těžkopádně se otočil. Oči mu žhnuly.

„Je to ono? Je tohle Trakarat?“ vykřikl.

Když jsem mu neodpověděl okamžitě, vykročil a chytil mě za ramena. „Odpověz, chlape!“ zvolal zlostně. „Je to Trakarat?“

Jemně jsem ho odstrčil. Nebylo k tomu zapotřebí žádné velké síly. „Pomalů, barbare! Můžeš mi říkat Atlane, ale už **mě** neoslovuj jako před chvílí.“

Ve velínu zavládlo hrobové ticho. Muži zadržovali dech. Čekali, co se stane.

Rhodan se na mě upřeně zahleděl. K mému překvapení nic neřekl. Jenom mu zaškubalo ve tváři. Pokračoval jsem: **„Měl** bys pochopit, že se spojenci se jedná jinak. Když už ti nejde o mé přátelství, pak požaduji alespoň diplomatickou zdvořilost. Pokud se tak nestane, budu nucen stáhnout svou flotilu.“

„Směšnej žvaníku!“

Řekl to chladně a tise. Jeho slova mě zasáhla silněji **než** kdyby křičel: To už nebylo neúmyslné! Chtěl mě urazit!

„Uprav si slovník,“ řekl jsem mu.

Najednou se zasmál. Viděl jsem jen ty jeho zákeřné oči.

„Klidně si odtud vypadni. Našel jsem Trakarat. **Udělalš, co** jsem potřeboval, Arkonidane."

Ani jsem nevybuchl, ani jsem nedal najevo, jak velmi se mě dotkl. Namísto toho jsem proti němu zahájil psychologický boj. V tu chvíli bylo možné rozpoznat oba prstence Trakaratu. Podíval se na ně a zatvářil se vítězně.

„Můžeš Jít," zopakoval.

„Díky, ale zůstanu," řekl jsem a uklonil jsem se. „Mám nové informace, podle kterých se na této planetě zdržuje tvůj nepodařený syn Thomas Cardif. Na Okúlu jsi ho musel nechat jít, že? Zajímalo by mě, jak dnes vypadá. Najdu si ho."

Jeho reakce byla děsivá. Začal rvát, vyrazil proti mně a požadoval po svých důstojnících, aby mě zastřelili. Jednoduše jsem položil ruku proti jeho hrudi a strčil jsem. Nepočítal jsem s větším odporem.

„Zatknout, okamžitě zatknout!" ječel.

Nikdo se ani nehnul. Pak předstoupil Allan D. Mercant.

„Pane, připomínám vám Imperátorovu politickou imunitu. My ho nemůžeme zatknout."

Rhodan přestal rvát. Zahleděl se na mě a pak překvapivě klidně řekl: „**Ty** Cardifa nedostaneš. Je to moje věc."

„Jak chceš," povolil jsem, „Ale musí být zatčen a vyslechnut před mutanty. Je mi známo, že nevyráběl jenom drogu liquitiv. Pravděpodobně je zodpovědný i za tvou nemoc. Kdo tenkrát při tvém zajetí řídil psychovýslech? On nebo Antiové?"

„To je moje věc," zabručel. „Starej se o své."

Pak se otočil a zmizel v centrále u zaměřovačů.

Mercant si očividně oddechl: „Pane, neměli byste ho **tak** dráždit."

„Myslíte? Já mám pocit, že se konečně začal chovat aspoň trochu normálně..."

Lodě Pozemšťanů uzavřely prostor kolem planety. Moje flotila zůstala v mezihvězdném prostoru jako druhá vlna blokády. Přitom byl jeden můj křižník poškozen neznámou vesmírnou lodí. Jak se později ukázalo, udělali to Skokani.

Rhodana jsem o tom neinformoval. Klíčilo ve mně podezření, které mi ne a ne jít z hlavy.

Počkal jsem ještě dvě hodiny, dokud nebylo dokončeno obklíčení planety Trakarat. Na Trakaratu samotném se nic nedělo. Tento krásný svět chránil energetický štít. Ale informace o základních charakteristikách planety mě nezajímaly. Já jsem se zajímal jenom o Rhodana.

Právě se hádal se spojaři. Službu konajícího důstojníka vyhodil z křesla. Když jsem vstoupil do centrály, dokonce ho ohrožoval pistolí.

Nebohý spojař se totiž opovážil bez výslovného rozkazu navázat spojení s planetou a vyzvat Antie, aby se vzdali. Bull a Mercant museli energicky zakročit, protože Rhodan byl schoopen zabíjet.

Nálada mezi muži posádky byla napjatá. Dokonce ani disciplinovaní vojáci nedokázali podobné chování déle trpět.

Když se Rhodan trochu uklidnil, zařval pobledlému důstojníkovi do tváře: „Nikdo nebude navazovat spojení, jasné?”

„Ano, pane.”

„Tak se podle toho chovejte! Vydávám rozkaz všem kapitánům mých lodí! Bez zvláštního rozkazu nebude nikdo navazovat kontakt s Antii! Zakazují to pod hrozbou trestu smrti!”

Bull na mě nechápavě zíral. Mercant si odkašlal a já začal znovu přemýšlet.

Rhodan se obrátil a vykročil ke spojovacím dveřím. Když

mě spatřil, zastavil se a řekl: „Na **co čumíš?** Uхни z cesty, Arkonidane!"

„Neměl bys to přehánět," odpověděl jsem mu. „Nebo se snad bojíš, že by se ti mohl **ozvat** tvůj syn? Myslíš, že by tě zase obměkčil?"

„Z cesty!"

Sáhl po zbrani. Uhnul jsem mu a on kolem mě propochodoval. Můj logický sektor hlásil: Má strach. Ale z čeho má strach? .

Tušil jsem to! Proč nám chtěl bránit v kontaktu s Antii? Chtěl se vyhnout vydírání? Opravdu se obával, že by podlehl synovu naléhání?

Zvolna jsem začínal věřit, že se Rhodanův nezdárný syn. Cardiff skutečně nachází na planetě Trakarar. Kde by našel lepší úkryt?

^ A ^

Asi za hodinu se Rhodan vrátil a posadil se na místo hlavního pilota, které mu se zabručením uvolnil Claudrin. Pokračoval jsem ve své malé psychologické válce a zeptal jsem se kolosu, který kdysi býval Rhodanem: „Měli bychom zaútočit, ne? Proti tvé nemoci musíme co nejrychleji něco podniknout. Já zatím budu držet své lodě v záloze. Souhlasíš?"

„Souhlasím," odpověděl překvapivě klidně a normálním hlasem.

„Jaký máš plán, Perry?"

„Odstranit ochranný štít, použít speciální zbraně a přistát na planetě. Musím je dostat živé, a hlavně co nejvíc živých vědců."

„Měl bys je postavit před ultimátum. **Bud' okamžitá pomoc, nebo totální záhuba.**" ,

„Pouvažuji o tom. Ale mrtví Antiové mi nebudou k ničemu.

Řekl jsem toho dost. Víc už jsem nemohl dodat. Určitě měl nějaký svůj vlastní plán. **Možná**, že přede mnou chtěl i něco zatajit.

Musel jsem myslet na to, že až do mého příchodu na palubu IRONDUKE bylo zakázáno vyslovit jméno Thomase Cardifa. Dal jsem Perrymu pár vteřin na oddech a pak jsem zničehonic začal zpívat:

„Voda je mokrá,
voda je mokrá,
jak krásně se polyká,
jak krásně se srká.
Voda je chladná,
chladné je mokro,
plavu si v sudu,
protože dneska ; **je** voda mokrá.”

Napjatě jsem čekal na jeho reakci. Ale přišlo to úplně jinak, než jsem čekal. Vůbec se nerozzlobil, dokonce se usmál. „U Jupitera, kdo vymyslel tuhle hloupou písničku?”

Zašklebil jsem se jako rošťák.

„Právě mě jen tak napadla. Kdysi ji prý vymyslel jeden ztroskotaný arkonidský kosmonaut na poušti. Tuhle písničku pak zazpíval svým zachráncům. Od té doby je to písnička arkonidských kosmonautů. Ale to už bylo dávno, přáteli.”

Znovu se zasmál, a pak vstal.

„Další rozkaz vydám za třicet minut,” přikázal ostré. „Očekávám pány důstojníky na vteřinu přesně v mé kajutě.”

A šel.

Sotva za ním zapadl vchod velínu, obrátil jsem se na **ježatého** Bullyho: „Byl byste tak laskav a šel byste se mnou na

okamžik do mé kajuty? Rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima."

„Je to důležitý?"

„Možná. Jdu napřed. Následujte mě nenápadně, prosím."

Znovu se rozskočil ocelový vstup a když se za mnou zavřel, opřel jsem se zády o stěnu a zavřel jsem oči. Zhluboka jsem vydechl. Srdce mi bušilo jako na poplach. Konečně jsem pochopil, co se vlastně stalo!

Tuhle směšnou písničku znali jenom dva lidé v celé Galaxii. Perry a já! Když jsem ji složil a zazpíval, byli jsme my dva nepřátelé a nikdo třetí široko daleko! Byli jsme opuštěni a čekali jsme na pouštní planetě Hellgate na záchranu. Vody bylo mizivě málo. Málem jsme zemřeli žízní...

Proto Jsem čistě z psychologického hlediska začal vymýšlet písničku o vodě, abych žíznivého Rhodana vylákal z ukrytu. Na tyhle hloupé, ale nepříjemné a provokativní rýmy nemohl nikdy zapomenout, protože jej málem přivedly k šílenství. My dva jsme tehdy mysleli jen na vodu... Ale teď si nevzpomínal. Úplně klidně a pobaveně se mě zeptal, kdo tuhle písničku vymyslel!

On se na to zeptal!

Překonal jsem rozrušení a sám sebe jsem kontroloval. Přemýšlel jsem logicky? Neudělal jsem nějakou chybu? Co když byl tak nemocný, že zapomněl?

Bylo to jasné! Při řízení flotily taky uvažoval bezchybně! Vzpomeň si, že si spletl meč s kordem! To taky byla náhoda?

^ ^ ^ .

„... takže jste odvezení bezvědomého Cardifa sledovali jen na monitoru ponorky?"

Bully přikývl. Byl bledý.
 „Jinak to nešlo... Kam míříte, Allane?“
 „Moment. Kdo jako první pronikl do prostoru, kde byl vyslýchán? Vy?“
 „Ne, major Rengall.“
 „A našel Rhodana v bezvědomí?“
 „Ano, jistě. Spojem už bylo přerušeno. Antiové odletěli na palubě skokanský lodi.“
 „Major Rengall je tedy?“
 „Ne.“
 „Co se stalo pak?“
 „Komando odvezlo Rhodana do ponorky, pak jsme se vynořili u IRONDUKE. Podmořská základna Antiů pak vylétěla do vzduchu. Allane, jestli mi teď nepovíte, co sledujete těmi svými řeči, tak...“
 Zmlkl. Nechápavě sledoval, jak vstávám a zastavuji se u dveří.
 „Bully, počkejte na mě ve velínu.“
 „Kam jdete?“
 „Položit Perrymu pár otázek.“
 „Zbláznil jste se? Zastřelí vás.“
 „Nezastřelí. Nezabil mě v muzeu na Venuši, tak mé nezabije ani nyní. Běžte, starý přáteli, a nechtě všechno na mně.“
 Neodešel. Pokrčil jsem rameny a Šel jsem sám. Spěchal jsem k antigravovému výtahu.
 Ale pak jsem se musel zastavit, protože se IRONDUKE silně zachvěla. Upadl jsem na podlahu. Někdo nás ostřeloval. Asi začne bitva.
 Rychle jsem vstal a zapnul videofon; abych se spojil přímo s Rhodanem.
 „Co chceš?“ vyhrkl na mě, sotva se objevil.
 „Myslím, že jsem objevil prostředek, jak uvést všechny An-

tie do stavu bezvědomí. Zbraň je na palubě mé lodi
TEPARO... Pust' mě k sobě do kajuty!"

Zaváhal.

„Dobrá, přijď. Ale pospěš si, nemám čas!"

. ^ ^ ^ .
•

Takový přepych a luxus jsem nečekal. Rhodan seděl na obřím trůnu, uniformu měl na prsou rozepnutou. Bylo dobře vidět zpola zarostlý aktivátor.

Rhodan se pohnul. Jako když se hne hora rozměklé pěnové gumy.

Už jsem na nic nečekal. Jeho žluté oči vyzařovaly nedůvěru. Už asi litoval, že mě pustil dál. Ještě se však ovládal, ještě pořád hrál svou roli. Netušil, jak daleko jsem se ve svých úvahách dostal.

Venku se střílelo. Děla duněla. **Zvláštní situace.**

„Takže?" :

Podíval jsem se na něj a ruka mi sjela k paprskometu. „Tvoje hypnoškolení nebylo dokonalé, hochu, jsou v něm díry. Ne všechno z Rhodanovy paměti jsi dostal k dispozici. Už jsem pochopil, proč se mi vyhýbáš Posad' se, hošíčku, jsem o pár tisíc let starší než ty, a kromě toho je tvůj otec mým nejlepším přítelem. Sednout!" Zíral na mě. Ještě mi scházel poslední důkaz. Všiml jsem si, že se bojí. Tohle už nebyl všemocný vládce. Ústa měl dokořán, ale neřekl ani slovo.

„Povídám sednout, Thomasi Cardife! Udělal jsi rozhodující chybu. Verše o vodě člověk nezapomene nikdy, když je slyší ve stavu žiznivého,šílenství. A je toho ještě víc, co nevíš. Ale to je jedno. Já chci hlavně zjistit, kde je Perry Rhodan! Cardife nedělej to!"

Jeho ruka sjela k boku, kde měl zbraň. Zařval vzteky a tasil. Uskočil jsem stranou a vrazil mu ránu pěstí.

Už po první ráně měl skelný pohled a zapotácel se. Vykroutil jsem mu zbraň z ruky a vrazil mu další ránu, spíš pohlavek.

Strašlivě vykřikl. V očích už měl jenom strach. Teď jsem stoprocentně věděl, že to není **Perry** Rhodan, nýbrž jeho zrádný syn. Thomas Cardif oklamal celou Galaxii a nikdo si toho pořádně nevšiml! Fackoval jsem ho tak dlouho, dokud nezačal prosit o milost.

A vtom se stalo něco, s čím jsem nepočítal; vstup do kajuty se prudce rozletěl a ve dveřích stál bojový robot. Namířil na mě.

„Nestřílet!“ okřikl jsem ho, ale už bylo pozdě. Jen jsem stačil pohlédnout na paprsek, který mi mířil proti břichu.

Zaúpěl jsem bolestí a klesl jsem k podlaze. Mohl jsem ještě myslet a vidět, ale nepohnul jsem ničím, ani jazykem.

Falešný Rhodan se hned vzpamatoval. Předstíral, že je přepadený a zmlácený. Když do kajuty přišli vojáci v čele s **Reginaldem Bullem**, nedokázal jsem říct ani slovo.

Cardif zuřil. Pravděpodobně by mě zastřelil, kdyby mě nevzali do náručí dva lékařští roboti a neodnesli mě na ošetřovnu.

Slyšel jsem jeho křik, ale v duchu jsem si oddechl. Zasáhl mě jenom paralyzátor. Podle zkušenosti budu zcela ochrnutý ještě dvě hodiny. Ale co se všechno může odehrát mezitím?

Kdosi mě obrátil na záda.

„Je paralyzován, nemá smysl se ho vyptávat,“ ozval se nade mnou Mercant. „Allane, já vím. Že mě slyšíte. Nezbývá nám nic jiného, než vás chránit před Rhodanovým hněvem, dokud nebudete zase moci promluvit. Pak se všechno vyjasní.“

„**Co** se stalo? Proberte se, **co** se stalo?“ naléhal Bully. „**Je** opuchlejší než předtím!“

Zoufal jsem si, ale nebylo mi to nic platné.

„Nechme ho,“ řekl chladně Mercant. „To je případ pro rozvědku. Odneste ho do velínu. Hlídejte ho a ať nám Rhodan neutече z lazaretu dřív, než si vyslechneme Atlana. Víc toho momentálně nemůžeme udělat.“

^^^

Zatímco jsem v duchu chválil Mercantovu moudrost a prozíravost, paprsková děla IRONDUKE dále soustředěně ostřelovala energetický štít nad planetou. Brzy přišlo důležité hlášení: Antiové tento štít zrušili. Patrně už nebyli schopni jej udržet.

Také jsme se dozvěděli, že na Trakaratu stojí jenom jedno město, ale klenul se nad ním další, tentokrát mnohem silnější energetický ochranný zvon.

Utočilo proti němu osm tisíc lodí. Neuvěřitelné!

Krátce po mém paralyzování se u mě objevili Gucky a **John** Marshall, nejlepší telepati jednotky mutantů, a pokoušeli se proniknout do mých myšlenek. Ale nedařilo se jim to... Všude kolem nás se totiž pohybovaly antivlny Antiů, pomocí kterých zesilovali ochranný štít.

Ve stavu plného soustředění si nikdo ve velínu nevšiml, že se otevřely dveře a přece jen vstoupil falešný Rhodan.

„Vyhláшуji stanné právo a přikazuji postavit Atlana před vojenský soud!“ slyšel jsem ho ječet. „Uvolněte mi cestu, **Mercante**, zbavuji vás všech vašich pravomocí!“

Zmocnilo se mě zoufalství. Jestli se Rhodan dostane **až** ke mně...

Bully se **ho** snažil zadržet, ale mamě. **Nemohl** ho držet ná-

sílím, protože by to znamenalo totéž co vzpouru a za tu se platilo smrtí. IRONDUKE bojovala. Její posádka podléhala válečnému právu.

Hlasy se blížily.

Nemohl jsem pohnout hlavou. Zoufale jsem se snažil získat zpět vládu nad svým ochromeným tělem,

„Pane, uvažujte,“ bránil mne Mercant. „Zcela jistě tím zavíníte válku s arkonskou říší! Počítačový Regent převezme vládu, jakmile Imperátor nebude naživu. Pane, poslechněte

mé...

Cardif ho odstrčil. Pak už stál těsně nade mnou. Jeho tvář byla stažena vztekem.

Než mohl Mercant zakročit, sáhl k boku a tasil zbraň. Slyšel jsem výkřiky přítomných 'a pak se stalo něco, nač **už** jsem nevěřil.

Alespoň jeden z nich se opovážil odporovat. Administrátorovi. Byl to Gucky!

Myšob seděl na konci mého lůžka. Pomocí svých telekinetických sil vytrhl Cardifovi zbraň z ruky a odmrští ji na opačný konec velínu.

„Tohle nedovolím,“ řekl myšob nepřátelsky. „Rozmačkám tě na kaši, jestli se o to ještě jednou pokusíš!“

Cardif se zapotácel a ustoupil o krok. Oči měl vytřeštěné. Ke mně se pak postavili další dva mutanti: Ivan Gorašin a telekinet Tama Jokida.

„Deset minut snad ještě vydržíte, ne?“ naprosto klidně se zeptal Japonec.

„**To** je vzpoura!“ vzteky bez sebe zařval Cardif. „Claudrine, postřílejte ty muže. Dejte mi svou zbraň!“

V tuto chvíli mi mé zoufalství dodalo neuvěřitelnou sílu. Ustrnutí těla zvolna ustupovalo. Chraplavě jsem vydechl. Cardif si toho okamžitě všiml a ihned jednal!

Než si toho ostatní stačili všimnout, zmizel z velínu.

Teprve po dalších deseti minutách jsem pocítil bolesti. Má nervová soustava se probouzela. Začal jsem křičet, ale chvíli trvalo, než mi porozuměli.:

„Zatkněte ho, rychle! Je to Thomas Cardif! Mercante, to není Rhodan, je to Cardif! Honem!"

Šéfem rozvědky to trhlo.

„Jste si tím jist, Allane?"

„Ano, je to Cardif. Zatkněte ho, mám stoprocentní důkazy, zatkněte..."

Konečně se vzpamatovali. Najednou jim všechno zapadalo do sebe. Najednou jim došlo, jak dlouho se nechali klamat. Rozprchli se po lodi jako hejno vrabců. Pátrali po falešném Rhodanovi...

Ale o několik minut později přišlo hlášení, kterého jsem se obával. Přišlo z hangárů. Oznamovalo, že šéf nasedl do vesmírného člunu a odletěl vyjednávat s Antii.

Odletěl prý sám!

Bully zuřil, ale já jsem byl klidný. Konečně jsem měl poslední důkaz. Mercant požádal o klid a obrátil se na mě:

„Máte nějaký návrh?"

„Jistě," odpověděl jsem. „Připravte Člun. Pilotem bude Brazo Alkher. Cucky, chceš letět se mnou? Tvoje paraschopnosti nebudou na Trakaratu sice nic platné, ovšem snad se ti podaří zaměřit Cardifův aktivátor. Slyšels ten ďábelský smích, když Cardif odcházel z velínu?"

„Jo, co to bylo?"

. „Znělo to v podvědomí. Vycházelo **to** z aktivátoru. Fiktivní bytost z planety Poutník od samého počátku věděla, že tenhle Rhodan je podvodník! Vydala mu aktivátor, který byl nastaven na individuální vlny skutečného Rhodana. Proto se z Cardifa stala nestvůra! Tak co, Cucky, **jdeš** se mnou?"

„Doufám, že nechcete přistát na Trakaratu?“ vyzvídál Mercant.

„Chci. Vy dál ostřelujte to město; Až vám dám znamení, začněte Antiům vyhrožovat zničením planety. Kromě toho požadujte okamžité propuštění Perryho Rhodana, který je tam dole zcela určitě v zajetí. Kam jinam by svého nejcennějšího zajatce odvezli? Honem, do práce! Už jsme prospali příliš mnoho času!“

^ A ^

Poručík Brazo Alkher byl mistrem svého oboru. Pronikli jsme ve Člunu do vrstev atmosféry. Cucky seděl v křesle pro zaměřovače, pozorně naslouchal a sledoval přístroje. Před chvílí mi sdělil, že impulzy z buněčného aktivátoru stále sílí.

Ve výšce osmdesáti kilometrů Alkher zastavil let a pak jsme zaměřili směr, ve kterém patrně leželo město Antiů. Zachytili jsme první energetická echa.

Dal jsem pilotovi znamení a zároveň jsem aktivoval ochranný štít svého arkonidského bojového obleku. Cucky následoval můj příklad.

Letěli jsme k jejich městu. Bylo nám jasné, že nikam jinam si to Cardif nemohl namířit. Trochu jsem si prohlížel okolní krajinu. Trakarat byl krásný svět s modrou oblohou, příjemnou atmosférou a bohatou zásobou vody. Tady se dalo žít

Bylo jen podivné, že kazatelé Baalolu neosídlili celou planetu. Očividně tu bylo umístěno pouze srdce jejich sekty. Tady odtud byly řízeny všechny tajné akce Antiů po celé Galaxii.

Na obzoru se ukázalo něco jako mlha. Letěli jsme přímo proti rudému dvojslunci, které vycházelo nad Antipolis.

Vtom se ve vysílače ozval Bully.

„Opatrně," řekl mi. „Jedna těžká bojová raketa prorazila ochranný štít nad jejich městem. Explodovala ve městě."

„Jakou energetickou silou?" zeptal jsem se. ••

„Jenom padesát tun. Ovšem tepelná vlna musela být značně silná. Ochranný pole nad městem kolísá. Daří se nám už i střílet skrz něj paprskovejma dělama. Takže si dejte bacila. Antiové se nám pořád ještě nehlásej. Nějaký instrukce? Co takhle pustit do města naše vojáky?"

„Ještě počkejte. Ještě chvíli, prosím!" •

Otočil jsem se ke Guckymu.

„Kde stojí jeho člun?"

„Zřetelně slyším impulzy. Teď zrovna přistává."

Bully ho slyšel. Rychle jsem mu oznámil: „Budeme ho sledovat. Střílejte dál, ale posílejte tam jen chemické explozivní nálože nebo vibrační hlavice. Co Antiové?"

„Slábnou. Štít za chvíli rozbijeme."

„Jenom jim ho natrhnete. Ostřelujte pouze pár projektorů. Vlétnu tam od severu. Konec."

Přemýšlel jsem, proč Baalol nevytvořil z tohoto města pevnost. Antiové pravděpodobně nepočítali s tak masivním útokem. Energetický Štít nad jejich městem by za normálních okolností vydržel útok mnoha tisíců kosmických lodí, ovšem Pozemšťané se vyznali. Tihle malí barbaři byli prostě neporazitelní.

Přemýšlel jsem.

Antiové Cardifa pravděpodobně propustili ochranným štítem, i když jeho návštěvou patrně nebudou nijak nadšeni. Když byl Cardif ještě schopen hrát Rhodanovu roli, měl pro Baalol cenu. Teď už představoval pouze nebezpečnou přítěž, protože byl živoucím svědkem machinací Antiů.

Ukazovalo se, že nastane řada problémů.

Ale než jsem si stačil propočítat rizika, Alkher zvolal: „Po

zor!" a zároveň strhl **řízení**. Agregáty Člunu zavyly, ale **už** bylo pozdě.

Všiml jsem si dvou věcí. zároveň; Na monitorech se objevila tři kovová tělesa, umístěná na povrchu planety. Ze všech tří proti nám vyšlehly zářivé prsty.

Dva energetické výboje nás minuly, třetí nás plně zasáhl.

Člun byl stržen z letové dráhy a roztočen kolem své osy, takže absorbér měl co dělat, aby to vyrovnal. Zároveň se pod nohama ozval nepříjemný praskavý zvuk.

Pak přestaly fungovat stroje.

Člun se řítil k zemi ve volném pádu.

^^^

Nic jsme neviděli, do velínu se nahrnul kouř a dým. Věděli jsme, že nesmíme zůstat ve člunu. Zatím nás chránily naše energetické štíty, vytvářené z agregátů arkonidského bojového obleku.

Brazo byl raněn. Jeho štítem pronikl žhavý plynový jazyk reaktorové plazmy a způsobil mu popáleniny. Ale Brazo měl zatnuté zuby a nenaříkal.

Beze slova jsem pěstí udeřil na tlačítko uvolnění velínové kapsle. Zařízení ještě fungovalo. Kapsle se s dutým zaduněním uvolnila a odlétla od hořících zbytků člunu.

V tuto chvíli jsme byli tři tisíce metrů vysoko.

Tisíc metrů nad povrchem nechal Brazo automaticky rozbít střechu kapsle a opustili jsme zbytky vraku...

Rozhlížel jsem se. Brazo i Cucky byli z nejhoršího venku. O pár set metrů dál dopadl na zem náš člun a vybuchl. My jsme s pomocí antigravu bojových obleků měkce dosedli v křoví.

Nejdříve **ze** všeho jsem vykročil k **Brazovi**. Vypnul jsem mu energetický štít, abych se mohl podívat na jeho zranění. Měl sežehnutý pravý bok. Zranění bylo poměrně vážné.

Cucky se mezitím mamě snažil zachytit myšlenkové impulzy nějakých přibližujících se bytostí.

„Antiové všechno překrejvaj," stěžoval si. „Nepomůžu **ti,Atlane**."

„Aspoň najdi aktivátor."

„Ten mám. Cardif míří k městu. Jeho člun musí stát někde nablízku."

Otevřel jsem nouzovou lékárničku a ošetřil Brazovu ránu.

„To bude v pořádku, hochu. Po třech minutách přestanete cítit bolest, ale budete značně omámený. Počkejte tady na nás."

„Nesmysl, pane."

„Kdepak. To by nešlo. Počkáte tu na pomoc."

Jeho pohled mě zapřísahal. „**Pane**, je mi lip. **UŽ** je **mi** vážně lip. Mohl bych vám aspoň krýt záda."

„Zůstanete tady, poručíku. To je rozkaz!"

Gucky přistál. Před chvilkou se vznesl do výšky a prohlížel si okolí. „Zaměřil jsem Cardifův stroj. Je asi dva kilometry západně od nás."

Mlčky jsem zapnul Brazův letový agregát. Byl už natolik omámený, že se přestával orientovat. O pár minut později jsme stáli na palubě nepoškozeného Cardifova člunu. Uvelebil jsem Alkhera do pilotního křesla a řekl jsem mu: „Máte zákaz startovat, jasné? Jste pod vlivem léků. Nezvládl byste to!"

„Jo, už jsem si taky všiml, pane," zablekotal.

Pak jsem se spojil s IRONDUKE.

„No konečně!" s úlevou poznamenal Bully. „Sledovali jsme, jak vás sestřelili. Kde jste?"

„V Cardifově stroji. On sám **už** bude **ve** městě. **Vyrazím za** ním. Gucky jde se mnou."

„To ne!" vyjekl Bully. „Budou vás honit jako zajíce. Stačí, že Antiové mají už jedno rukojmí!"

„Cože? Vy už víte, že tu mají Rhodana?"

„Před pěti minutama jsem dostal odpověď na ultimátum. Antiové žádají klid zbraní. Chtějí všechno zvážit. Jo, **Perry** je ve městě! Nezraněnej!"

Jeho slova mi udělala velikou radost.

„Pokračujte, Bulle!"

„No jo, budou za Perryho propuštění požadovat spoustu věcí. O Cardifově manévru se nezmínili ani slovem. Co navrhujete?"

„Pošlete divizi výsadekářů. Ať obklíčí město. Brazo potřebuje pomoc. Postarejte se o to."

„Oukej, ještě něco?"

„Informujte flotilu. Vše."

^ A ^

Šéf Trakaratu asi neměl jméno, jak se zdálo. Říkal si Vysoký Baalol. Jeho chování způsobilo, že mezi ním a flotilou Pozemšťanů opět vládl prudký boj. Děla IRONDUKE a DRUSUSU soustředěně trhala energetický zvon nad městem, ale pod ním nezpůsobovala žádné škody.

Nastal čas útoku.

Vznášeli jsme se s Gucky m pět set metrů nad severním koncem města. Níž jsme jít nemohli, protože okolí bylo ještě příliš horké po explozích zasažených projektorů Kromě toho nad městem vanula tlaková vichřice. Jen s obtížemi jsme dr-

zeli směr. Před **tímto Bullyho útokem byl** ve městě klid. Spatřili jsme tu bytosti, **které** mohly **být** stejně dobře Arkonidany jako lidmi.

Jakmile padl první výstřel po vyhlášeném klidu zbraní, město zachvátila panika. Tisíce Antiů prchalo po širokých ulicích města, kterému dominovaly chrámové pyramidy.

Paramechanický vliv Antiů pochopitelně slábl.

Chvilí jsem čekal, až se mi ozve Gucky. Pak jsme se dohodli a přistáli jsme na střeše ploché budovy. Pod námi vládl zmatek. Antiové utíkali z města, prali se o letouny a o čluny, všude kolem dopadaly energetické výboje z vesmíru.

„**To** není dobrý," poznamenal Gucky. „Koukni, jak se hádají.“

Antiové chtěli přežít. Prali se, nadávali si, podléhali pudu sebezáchovy. Jejich vládci patrně seděli někde v bezpečném bunkru. Cítil jsem, že začíná poslední stádium boje. Cardif musel být zoufalý. Antiové už jistě věděli, že dohrál.

Zač jim nyní stál? Co byli kvůli němu ještě ochotní riskovat?

Už nic! oznamoval mi logický sektor mého mozku, **možná**, že mu dají poslední šanci, ale když to nevyjde, nechají ho padnout.

Pokračovali jsme v cestě. Pluli jsme nad hořícími budovami. Myšob mlčel a soustředil se na Cardifův aktivátor. Držel mě za ruku a určoval směr letu.

„**Je** přesně pod námi," křikl pak, když jsme se zastavili nad kulatou střechou kopulovité budovy. „Asi ho přijímaj Antiové, ale nemůžu to říct přesně. Cítím jen impulzy aktivátoru.“

To úplně stačilo! Podíval jsem se dolů. Nikoho jsem tam neviděl. Od Bullyho žádné nové zprávy. **Ze** by kazatelé doufali v zázrak? V Thomase Cardifa nebo v Perryho Rhodana?

Zneklidněl jsem.

„Mohli bysme ho zajmout," řekl Gucky.

„Ne, to je zatím druhořadé. Zaútočíme teprve až bude u Rhodana."

„Oni ho dovedou za Perrym?"

„Velmi pravděpodobně."

„Co chceš udělat?"

Vysvětlil jsem mu to několika slovy. Nyní hlavně záleželo na tom, aby si nás nikdo nevšiml a abychom zůstali Cardifovi v patách. Dole pod námi přejížděly vozy s uniformovanými muži. Takže Antiové měli policii nebo armádu!

„Oukej," opáčil Gucky a křičel přitom, aby přehlušil řev explozí. Nad severní kopulí se zvedalo hřibovité mračno. Tam bych teď nechtěl být.

Uniformovaní strážci města ujížděli k severu. Antiové uvažovali logicky. Protože Bully soustředil palbu jen k severnímu konci, Antiové předpokládali, že útočníci budou chtít na severu taky přistát.

Zavolal jsem Brazo Alkhera. Hned se mi ozval.

„Brazo, zpráva pro vlajkovou loď flotily. Manévr může začít. Pokračujte v ostřelování."

„Rozumím,"

Vypnul jsem spojení. Udělal jsem všechno, co jsem měl udělat. Antiové si mě s Guckym zatím ještě nevšimli. Asi je ani nenapadlo, že by se někdo dobrovolně snažil proniknout do tohoto pekla.

„Cardif se pohybuje!" zvolal Gucky. Už bylo na Čase!

Opatrně jsme se vznesli, obletěli antény a zvolna klesali dolů. Gucky mi sevřel levou nohu a táhl mě za sebou.

„Pozor, támhle jsou lidé!" varoval jsem ho. „Pořád sledujeme aktivátor?"

„Cítím ho lip než předtím. Cardif jde někam dolů."

„Dolů do **podzemí**?“

„Řekl bych.“

Komplikovalo se nám to. Bylo složité proniknout do podzemních bunkrů. Měli jsme sice deflektorové zařízení, ale jak dlouho nám vydrží energie pro neviditelnost?

Cucky vyrazil.

Doletěli jsme k antigravové šachtě a spustili se do ní. Drželi jsme se těsně za jakýmsi ozbrojencem. Neviděl nás.

Deflektory jsme měli zapnuté. . Vystoupil před pancéřovou branou. Šli jsme za ním.

Sotva jsme vešli, spatřili jsme podivné divadlo. Seděly tam tisíce Antiů v Širokých róbách a zíraly proti stěnám.

Vedle byla další hala. Znovu jsme tam objevili obrovský, tičný dav. Uvědomil jsem si, jaký mají tihle Antiové úkol: museli pomoci mentálních sil podporovat energetický ochranný štít.

Opatrně jsem se nad nejbližšího muže sklonil. Tvářil se velmi zarputile a vypadal jako někdo, kdo mele z posledního.

Gucky na mě mávl.

„Honem, Cardif jde dolů. Mám bolesti.“

„Jaké bolesti?“

„Vlny aktivátoru jsou moc silný. A pořád do toho ten smích. Bytost z Poutníka se směje tak nahlas, **že** mě z toho bolí hlava.“

Znovu se před uniformovaným mužem otevřel vstup a znovu jsme ho následovali. Blížili jsme se k další šachtě, ale tentokrát tu byla kabina jako ve starých výtazích. Patrně jsme už byli nablízku nějaké podzemní centrále. Žádný z národů Galaxie nebudoval ve svých centrech složité a komplikované mechanismy, které by vyžadovaly příliš velký přísun energie...

Zastavili jsme. Ten muž spěchal.

Já jsem to ještě zvládl, ale Gucky do něj omylem **strčil**. **Tím** naše hra na schovávanou skončila. Hned jsem jednal.

Anti sebou trhl. Vyjeveně se ohlédl, ale to už jsem ho chytil za krk a zavrtil mu hlaveň své zbraně do zad.

„Co takhle umřít?“ zeptal jsem se ho staroarkonidsky. Výtah už nás vezl dolů.

„**Co** chcete?“ vyhrkl tlumeně. Trochu jsem mu povolil se-vření.

„Je tu Pozemšťan jménem Thomas Cardif. Chci ho najít. **To** je všechno. Jděte před námi a otevírejte nám dveře.“ ' „Nevím, kde ho najdu.“

„**To** není nutné. Mysli na mou zbraň.“

Výtah se zastavil. Znovu jsem přitiskl hlaveň k jeho zádům. „Tato zbraň pracuje nehlučně. Nad Trakaratem pluje osm tisíc lodí. Postarejte se tedy, abyste přispěl k vyjasnění situace“ Vysokého Baalola se nemusíte ptát na svolení,”

Tentokrát jsem mu vyrazil dech. Rychle se ohlédl. Vypadal zmateně. Pak vykročil.

^ A ^

Blížili jsme se k jakési technické centrále.

„Doprava,“ zašeptal Gucky. „Zaměření je dobrý.“

Postrčil jsem Antie. Zaváhal, ale poslechl. Kdosi na něj zavolal. Odpověděl mu, ale pokračoval v cestě. Procházeli jsme další klenutou chodbou ke schodišti. Nahoře, stáli dva strážní.

„Cardif je blízko, cítím to!“ oznamoval Gucky.

„Kampak?“ zvolal jeden strážný.

Popadl jsem kapsli s uspávacím plynem, otevřel jsem ji a hodil ji před sebe. Pak jsem odstrčil našeho Antie a zapnul si ochranný štít. Plyn působil velmi rychle. Dvěma dalšími

kroky jsem stál u Guckyho. Už jsem ho nestačil varovat.
Omdlel stejně jako strážní.

Vzal jsem ho do náruče, minul strážné a utíkal po chodbě.

Za další zatáčkou jsem, už slyšel Cardifův hlas.

^ ^ ^

Spatřil jsem sál s kulatým půdorysem. Před Cardifovým monstrózním tělem stálo několik žlutě oděných Antiů. Bez soucitu vzhlíželi ke Cardifovi. Gucky se pomalu probíral.

„Zklamal jste," říkal právě Cardifovi starší Anti. „Jaký máte ještě vliv na posádky lodí Pozemšťanů?"

„Nedali jste mi k dispozici vysílačku! Přemluvil bych je!"

„Uvažujete chybně. Zachytili jsme vysílání Pozemšťanů. Oni už vědí, že nejste Rhodan. Navrhněte něco jiného. Nemáme mnoho času. Pole se hrouťí."

Napočítal jsem pět Antiů, patrně nejmocnějších mužů Baalolu. Tři další byli v uniformě a ozbrojeni. Pokoušel jsem se promyslet situaci.

Pětice kazatelů byla vybavena individuálními ochrannými štíty, ale momentálně je neměli aktivované. Ale stejně jsem měl při ruce speciální kombinovanou zbraň Pozemšťanů, která jejich štíty pronikla. Zatím jsem ale ještě vyčkával. Čekal jsem na signál. Někdo musel brzy objevit tři bezvědomé muže na chodbě.

Cardif začal plačtivě žadonit. 'Vypadal vystrašeně. Byl to vyřízený člověk.

Gucky mi pošeptal, že znovu slyší smích bytosti z Poutníka.

:

„Ultimátum uplyne za dvacet minut standardního času," oznamoval jiný kazatel.

„Promluví s ním," zoufale zvolal Cardif. „Odved'te mě k

němu. Přivedu ho k telekomu a pozemští důstojníci ho poslechnou Jde mi o život, pochopte!"

„O naše životy také," chladně poznamenal Vysoký Baalol. Domníval jsem se, že jím je ten nejstarší muž.

„Dohodneme se. Přesvědčím Rhodana, aby nezničil Trakarat. Ještě jednou bychom ho mohli oklamat."

„Jak?"

„Musíte se pokusit zbavit mne toho aktivátoru. Dejte Rhodanovi jiný, jeden z těch dvaceti. Bude reagovat stejně jako ten můj. Po odstranění mého aktivátoru budu brzy vypadat zase jako Rhodan, kdežto on nabere mou současnou podobu! Pak se budu znovu moci stát Rhodanem! Kdo by mi pak nevěřil?"

Plán to byl jednoduchý, ale geniální. Byl jsem otřesen Cardifovou bezmeznou zkažeností. •

Ale vtom konečně zazněly signály poplachu.

Chovali jsme se klidně. Přítomní Antiové požadovali vysvětlení. Jeden z uniformovaných odběhl a za okamžik se vrátil s informací: „Zapněte si ochranné štíty. Někdo sem nepozorovaně pronikl."

Poslechli. Vmžiku byli chráněni a já pořád ještě nevěděl, kde ukrývají Rhodana. Navíc se na schodišti objevili dva roboti a přinášeli zaměřovač deflektorů.

„Co teď?" vyhrkl Gucky. •

Odpověděl mu Cardif. Odcházel ke dveřím/nalevo od něj. Pět Antiů šlo za ním. •

„Rychle za nimi!" •

Gucky pochopil. Aktivoval letové agregáty a **zvolna** jsme vzlétli.

Dorazili jsme bez problémů.

Zůstal jsem u zavřených dveří a tasil jsem zbraň.

Vzadu v místnosti stál štíhlý, vysoký **muž** se šedivýma **oči**

má a ironickým úsměvem **na** rtech. Cardif se k němu **potácivě** blížil.

Když jsem pozvedl zbraň, Cardif chtěl právě vystřelit. Zasluchl jsem výkřik Baalola, protože Antiové netušili, co má zrádný Cardif v úmyslu.

Vystřelil jsem o zlomek vteřiny dřív než **on**.

^ A ^

Cardifovo obří tělo Žuchlo k zemi. Zasáhl jsem ho do pravého ramene. Úpěl a válel se po podlaze, ústa měl stažena křečí a oči vytřeštěné.

Čtyři kazatelé ustoupili ke stěně. Jenom ten nejstarší zůstal na místě a bezvýrazně si mě prohlížel.

„Kdo je to?“ zeptal se Rhodan.

Když jsem uslyšel jeho hlas, bezděčně jsem polkl. **Perry** byl klidný a vyrovnaný jako vždy.

Gucky vykřikl. Pootočil jsem se. Jeden z kazatelů vytáhl zpod róby malou zbraň. Vystřelil jsem bez zaváhání. Než pochopil, byl mrtev.

Ve starcově tváři se nepohnul ani sval'.

„Tohle není hra, Vysoký Baalole,“ řekl jsem. „Varuji vás. Upozorněte muže, čekající za dveřmi, aby schovali zbraně. Prohráli jste. Pozemšťané právě přistávají. Deset tisíc dalších lodí čeká na rozkaz. Velí jim Regent. Pokud se nerozhodnete rychle, tato planeta bude zničena.“

Stařec zaváhal. Pak majestátně vykročil, minul mě a otevřel dveře.

Během několika vteřin zjednal pořádek. Vrátil se, ale dveře nechal otevřené.

O Cardifa se nikdo nestaral. Odplazil se ke stěně a posadil se. Vypnul jsem deflektor. **Už** nemělo význam se schovávat.

Gucky byl u **Perryho**. Plakal. Nevěděl jsem, že myšobové umějí plakat.

^^^

„Myslím, že ve vás poznávám Imperátora Gonozala **VIII.**," řekl Velký Baalol.

„Tak je to."

„Veď jednání," zašeptal Perry, aniž by pohnul rty. Na svého roztřeseného syna se ani nepodíval.

Anti se usmál. Měl pevné nervy. „Smím Vaši Vznešenost upozornit, že zničující útok flotily by zahubil i vás?"

„To jsem věděl, už když jsem pronikal do vaší stavby," odpověděl jsem chladně. Pořád ještě jsem na něj mířil.

„Máte nějaké návrhy?"

„Několik málo. S okamžitou platností zakazuji uplatňování kultu Baalol v arkonidské říši. Thomas Cardif bude vydán soudu Pozemšťanů. Administrátor bude propuštěn na svobodu."

„A protislužba. Vaše Vznešenosti?"

„Odlet spojené flotily. Vzniklé škody si uhradíte sami. Rozhodnutí chci mít do třiceti minut,"

Do místnosti vstoupil vyděšený důstojník a **cosi** Baalolovi šeptal. Předpokládal jsem, že ho informuje o přistávacím manévru flotily. Takže jsem ještě dodal: „Cardifovy návrhy ohledně hry s aktivátory byste měl odmítnout. Pozemská flotila je už informována touhle malou vysílačkou," ukázal jsem na zápěstí.

Cardif ošklivě klel a nadával. Nevšímal jsem si ho. Vysoký Baalol nepřemýšlel dlouho. Po chvíli řekl: „Souhlasím, stáhněte své vojáky."

V tu chvíli se stala divná věc. Cardif zařval, začal ječet, kří-

Čet a válet se po podlaze. Všichni na něj překvapně pohlédli. V duchu jsem slyšel hurónský smích bytosti z Poutníka. Cardif si rozškubal košili na prsou a pak jsme všichni sledovali, jak se z jeho nahé hrudi uvolňuje vejčitý buněčný aktivátor. Vyklouzl na podlahu a odkutálel se před mými užaslými zraky přímo k nohám Perryho Rhodana.

Parapsychický smích ztichl.

Zato jsme všichni slyšeli slova: „Cardif neměl udělat **tu** chybu, že nechal přístroj nastavit na individuální frekvence svého otce.”

A znovu smích.

Aktivátor se vznesl a zůstal u Rhodanovy hrudi. Perry se nejdříve zatvářil zaskočeně, ale pak se uklidnil,

Cardif přestal ječet. Když jsme k němu došli, byl už mrtev. Zvolna jsem schoval zbraň. Nikdo nic neřekl. Vysoký Baalol zbledl. „Máte mocné spojení,” řekl pak. „Souhlasím s vašimi podmínkami.”

„Zákaz pro kult Baalolu platí i ve Sluneční říši,” dodal Rhodan.

Anti přikývl. Už neměl, co by dodal.

Perry se k nám otočil: „Jak to vypadá doma?”

„Nejvyšší čas, aby ses vrátil a napravil všechno, co Cardif způsobil.”

„Myslel jsem si to. Asi mě Čeká hodně práce.”

^^^

0 hodinu později jsme startovali na palubě vesmírného člunu. Rhodan prožil přijetí, jakého se mu v životě nedostalo. Nadšení jeho mužů neznalo mezí.

Svou flotilu jsem poslal domů.

Rhodan nám vysvětlil, že na Trakaratu žilo zhruba sto pa-

desát tisíc Antiů. Planeta sloužila jako výcvikové středisko kazatelů. Věděl toho o Antiích ještě mnohem víc. A Čím více toho člověk o nepříteli ví, tím méně je mu protivník nebezpečný.

Mrtvolu Thomase Cardifa jsme vzali s sebou a po krátké modlitbě jsme ji přenechali prostoru mezi hvězdami. Rhodan mu přitom zasalutoval, ale raději jsem si nepředstavoval, co se asi děje v jeho srdci. Přece jenom pohřbíval syna.

Odvezli mě IRONDUKE zpět na Arkon a když mi Rhodan podával na rozloučenou ruku, zahleděl jsem se na jeho hrud', kde se pod košilí rýsoval aktivátor buněk. Byl jen Rhodanův, nikoho jiného. IRONDUKE vzlétla a já jsem znovu osaměl...